

Arrest

nr. 263 267 van 29 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 Antwerpen**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 juni 2008 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 24 oktober 2008 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 18 maart 2014 door de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens brandstichting.

1.3. De commissaris-generaal trof op 6 juli 2016 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 16 november 2016 (RvV 16 november 2016, nr. 177 764).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 21 maart 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot nietigverklaring, gericht tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 23 november 2018 (RvV 23 november 2018, nr. 212 817).

1.5. Verzoeker diende op 27 november 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaarde het in punt 1.5. vermelde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk op 16 december 2019. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 25 juni 2020 (RvV 25 juni 2020, nr. 237 468).

1.7. Verzoeker diende op 4 maart 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 augustus 2021 een beslissing waarbij verzoeker werd uitgesloten van deze procedure.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 21 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de de FITT-coach op 19/10/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.(...)

voornaam: H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, alias: S.(...), H.(...), (...), Kosovo; S.(...) U.(...) H.(...), (...), Kosovo/Servië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of

dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel op het moment van zijn arrestatie.

Op 18/03/2014 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden. De feiten, die dateren van 24/01/2013, werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedrust en fysieke veiligheid van de bevolking en een gevaar voor de samenleving.

Ten gevolge van deze elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 03/03/2016 werd betrokkene door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde hem de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus. Tijdens zijn gehoor haalde hij aan dat hij gehandicapt is, een invaliditeitsuitkering ontvangt en medisch hulp nodig heeft. Hij haalde aan dat hij zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat hij nooit eerder in aanraking kwam met het gerecht in België en dat hij bij zijn terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanese vreest. Tevens betwiste hij dat hij de feiten gepleegd heeft waarvoor hij in België veroordeeld werd. Het CGVS oordeelde dat deze elementen een behoud van de status niet wettigen en dat hij een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Het CGVS concludeerde dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat hij zijn driften niet onder controle kon houden. Op 06/07/2016 heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het CGVS bracht in het kader van deze beslissing een advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat hij dus mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Tegen deze beslissing diende betrokkene op 05/08/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze instantie bevestigde op 16/11/2016 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen door het CGVS op 06/07/2016. Op 21/03/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd aan betrokkene aangetekend betekend op 26/03/2018. Betrokkene diende bij de RVV beroep in tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/11/2018. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend.

Betrokkene verklaart dat hij kinderen – allen meerderjarig - heeft in België en Duitsland en dat hij samen is met mevrouw M.(...) I.(...) van Albanese nationaliteit en een gezin vormt met haar en haar kind M.(...) E.(...). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen wettelijke samenwoning, noch een huwelijk werd afgesloten tussen betrokkenen. Mevrouw M.(...) heeft een tijdelijke verblijfsvergunning bekomen omwille van haar medische toestand. Wat betreft de afhankelijkheid van mevrouw van betrokkene in verband met haar medische toestand werd op 14/10/2021 door een arts van DVZ geoordeeld dat er geen bewijs is dat de aanwezigheid van de partner noodzakelijk is voor de revalidatie na haar ingreep. Betrokkene kan gezien haar regularisatie voor de ingreep beroep doen op alle externe instanties en faciliteiten die in België beschikbaar zijn.

De enige beperking is dat betrokkene gedurende enkele weken een beperkte mobiliteit heeft en zich met krukken dient te verplaatsen. Dit is geen argument voor mantelzorg of continue aanwezigheid van derden. Uit de aanvraag 9ter en de bijgevoegde medische stukken, advies 12-8-2021, kon de arts besluiten dat mevrouw M. niet afhankelijk is van derden en geen mantelzorg nodig heeft gezien haar medische toestand. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan mevrouw M.(...) worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht mevrouw M. voorlopig niet naar Servië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Bovendien moet worden gesteld dat indien twee personen met een verschillende nationaliteit wensen samen te wonen steeds minstens één van deze personen het land waarvan hij de nationaliteit heeft zal dienen te verlaten en de mogelijke implicaties hiervan op professioneel en sociaal vlak het gevolg zijn van de keuze om een gezin te vormen met een persoon met een andere nationaliteit die elders een legaal verblijf heeft (RVV, nr. 185.051 van 3 april 2017). Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Verder is het zo dat niet blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw M.(...). Er wordt voor het eerst gewag gemaakt van een relatie tussen beiden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 04.03.2021. Ook blijkt niet dat betrokkene een affectieve band heeft met de zoon van mevrouw of een vaderrol op zich neemt. Zoals aangegeven wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 05/06/2020 verbleven zij op dat moment nog maar net op het Belgische grondgebied zodat geen sprake kan zijn van duurzame banden met betrokkene.

Ook wordt niet aangetoond dat er banden van afhankelijkheid zijn met zijn meerderjarige kinderen die een verwijdering in de weg staan.

Wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, kunnen we bovendien stellen dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een partner en kinderen zou hebben in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familielevens erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Het staat de partner van betrokkene bovendien vrij om hem achterna te reizen naar Servië om aldaar het familiale leven verder te zetten of samen een nieuw leven op te starten in Albanië. Mocht mevrouw M.(...) voorlopig niet naar Servië of Albanië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en samen met het kind met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Het feit dat zijn kinderen erkend zijn als vluchteling en hun vader niet kunnen opzoeken in het land van herkomst hoeft ook geen beëindiging van de familiale relaties te betekenen. Ook zij kunnen contact onderhouden via de telefoon, mail en andere communicatiemiddelen en eventueel via periodieke reizen naar een derde land waar alle partijen toegang toe hebben.

Betrokkene heeft een aanvraag 9ter ingediend op 04/03/2021. Op 23.08.2021 werd beslist dat betrokkene wordt uitgesloten van deze procedure gezien de ernst van het misdrijf dat hij gepleegd heeft. Op basis van de medische documenten die betrokkene in het kader van deze aanvraag voorlegde, werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ die op 14/10/2021 oordeelde dat er geen medische tegenindicatie is te reizen en de medische behandeling en medicatie beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene kan dus terugkeren naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 19/10/2021 ook dat hij psychologische problemen heeft. Betrokkene legt echter geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkenen onmogelijk is om omwille van deze problematiek te reizen.

Tijdens het hoorrecht afgenomen op 19/10/2021 door een medewerker van de DVZ verklaarde betrokkene nog steeds bang te zijn voor een terugkeer naar Kosovo omdat de familie met wie hij problemen had 3 mensen heeft vermoord. Betrokkene legt echter geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. In haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde het CGVS op 07.07.2016 het volgende: "Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet". De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus met voormeld advies werd door de RVV in beroep bevestigd op 16/11/2016. Er zijn verder in het dossier van betrokkene geen elementen voorhanden die een terugkeer in de weg zouden staan.

Betrokkene is op dit ogenblik 57 jaar en verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat hij reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit het administratief dossier en de door hem overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Hij haalde aan dat hij analfabeet is (hij kan niet lezen, noch schrijven), maar dat hij de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. Betrokkene legde echter geen document voor waaruit blijkt dat hij één van de officiële landstalen machtig is, evenmin legde hij een attest van inburgering voor. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 21/03/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd aan betrokkene aangetekend betekend op 26/03/2018. Betrokkene diende bij de RVV beroep in tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/11/2018. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend. Betrokkene is nu nog steeds in illegaal verblijf en weigert dus gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 18/03/2014 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden. De feiten, die dateren van 24.01.2013, werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de bevolking en een gevaar voor de samenleving.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er werd hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 26/03/2018. Dit bevel werd tijdelijk opgeschort omdat betrokkene op 14/12/2018 en 27/11/2019 een nieuwe asielaanvraag indiende. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 21/03/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd aan betrokkene aangetekend betekend op 26/03/2018. Betrokkene diende bij de RVV beroep in tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/11/2018. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend. Betrokkene is nu nog steeds in illegaal verblijf en weigert dus gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij kinderen – allen meerderjarig - heeft in België en Duitsland en dat hij samen is met mevrouw M.(...) I.(...) van Albanese nationaliteit en een gezin vormt met haar en haar kind M.(...) E.(...). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen wettelijke samenwoning, noch een huwelijk werd afgesloten tussen betrokkenen. Mevrouw M.(...) heeft een tijdelijke verblijfsvergunning bekomen omwille van haar medische toestand. Wat betreft de afhankelijkheid van mevrouw van betrokkene in verband met haar medische toestand werd op 14/10/2021 door een arts van DVZ geoordeeld dat er geen bewijs is dat de aanwezigheid van de partner noodzakelijk is voor de revalidatie na haar ingreep. Betrokkene kan gezien haar regularisatie voor de ingreep beroep doen op alle externe instanties en faciliteiten die in België beschikbaar zijn.

De enige beperking is dat betrokkene gedurende enkele weken een beperkte mobiliteit heeft en zich met krukken dient te verplaatsen. Dit is geen argument voor mantelzorg of continue aanwezigheid van derden. Uit de aanvraag 9ter en de bijgevoegde medische stukken, advies 12-8-2021, kon de arts besluiten dat mevrouw M. niet afhankelijk is van derden en geen mantelzorg nodig heeft gezien haar medische toestand. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan mevrouw M.(...) worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht mevrouw M. voorlopig niet naar Servië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Bovendien moet worden gesteld dat indien twee personen met een verschillende nationaliteit wensen samen te wonen steeds minstens één van deze personen het land waarvan hij de nationaliteit heeft zal dienen te verlaten en de mogelijke implicaties hiervan op professioneel en sociaal vlak het gevolg zijn van de keuze om een gezin te vormen met een persoon met een andere nationaliteit die elders een legaal verblijf heeft (RVV, nr. 185.051 van 3 april 2017). Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Verder is het zo dat niet blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw M.. Er wordt voor het eerst gewag gemaakt van een relatie tussen beiden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 04.03.2021. Ook blijkt niet dat betrokkene een affectieve band heeft met de zoon van mevrouw of een vaderrol op zich neemt. Zoals aangegeven wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 05/06/2020 verbleven zij op dat moment nog maar net op het Belgische grondgebied zodat geen sprake kan zijn van duurzame banden met betrokkene. Ook wordt niet aangetoond dat er banden van afhankelijkheid zijn met zijn meerderjarige kinderen die een verwijdering in de weg staan.

Wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, kunnen we bovendien stellen dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een partner en kinderen zou hebben in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familielevens erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Het staat de partner van betrokkene bovendien vrij om hem achterna te reizen naar Servië om aldaar het familiale leven verder te zetten of samen een nieuw leven op te starten in Albanië. Mocht mevrouw M. voorlopig niet naar Servië of Albanië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en samen met het kind met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Het feit dat zijn kinderen erkend zijn als vluchteling en hun vader niet kunnen opzoeken in het land van herkomst hoeft ook geen beëindiging van de familiale relaties te betekenen. Ook zij kunnen contact onderhouden via de telefoon, mail en andere communicatiemiddelen en eventueel via periodieke reizen naar een derde land waar alle partijen toegang toe hebben.

Betrokkene heeft een aanvraag 9ter ingediend op 04/03/2021. Op 23.08.2021 werd beslist dat betrokkene wordt uitgesloten van deze procedure. Op basis van de medische documenten die betrokkene in het kader van deze aanvraag voorlegde, werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ die op 14/10/2021 oordeelde dat er geen medische tegenindicatie is te reizen en de medische behandeling en medicatie beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene kan dus terugkeren naar zijn land van herkomst.. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 19/10/2021 ook dat hij psychologische problemen heeft. Betrokkene legt echter geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkenen onmogelijk is om omwille van deze problematiek te reizen.

Tijdens het hoorrecht afgenomen op 19/10/2021 door een medewerker van de DVZ verklaarde betrokkene nog steeds bang te zijn voor een terugkeer naar Kosovo omdat de familie met wie hij problemen had 3 mensen heeft vermoord. Betrokkene legt echter geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. In haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde het CGVS op 07.07.2016 het volgende: "Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet". De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus met voormeld advies werd door de RVV in beroep bevestigd op 16/11/2016. Er zijn verder in het dossier van betrokkene geen elementen voorhanden die een terugkeer in de weg zouden staan.

Betrokkene is op dit ogenblik 57 jaar en verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat hij reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit het administratief dossier en de door hem overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Hij haalde aan dat hij analfabeet is (hij kan niet lezen, noch schrijven), maar dat hij de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. Betrokkene legde echter geen document voor waaruit blijkt dat hij één van de officiële landstalen machtig is, evenmin legde hij een attest van inburgering voor. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM,

dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 21/03/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd aan betrokkene aangetekend betekend op 26/03/2018. Betrokkene diende bij de RVV beroep in tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/11/2018. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend. Betrokkene is nu nog steeds in illegaal verblijf en weigert dus gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart dat hij kinderen – allen meerderjarig - heeft in België en Duitsland en dat hij samen is met mevrouw M.(...) I.(...) van Albanese nationaliteit en een gezin vormt met haar en haar kind M.(...) E.(...). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen wettelijke samenwoning, noch een huwelijk werd afgesloten tussen betrokkenen. Mevrouw M.(...) heeft een tijdelijke verblijfsvergunning bekomen omwille van haar medische toestand. Wat betreft de afhankelijkheid van mevrouw van betrokkene in verband met haar medische toestand werd op 14/10/2021 door een arts van DVZ geoordeeld dat er geen bewijs is dat de aanwezigheid van de partner noodzakelijk is voor de revalidatie na haar ingreep. Betrokkene kan gezien haar regularisatie voor de ingreep beroep doen op alle externe instanties en faciliteiten die in België beschikbaar zijn.

De enige beperking is dat betrokkene gedurende enkele weken een beperkte mobiliteit heeft en zich met krukken dient te verplaatsen. Dit is geen argument voor mantelzorg of continue aanwezigheid van derden. Uit de aanvraag 9ter en de bijgevoegde medische stukken, advies 12-8-2021, kon de arts besluiten dat mevrouw M. niet afhankelijk is van derden en geen mantelzorg nodig heeft gezien haar medische toestand. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan mevrouw M. worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht mevrouw M.(...) voorlopig niet naar Servië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Bovendien moet worden gesteld dat indien twee personen met een verschillende nationaliteit wensen samen te wonen steeds minstens één van deze personen het land waarvan hij de nationaliteit heeft zal dienen te verlaten en de mogelijke implicaties hiervan op professioneel en sociaal vlak het gevolg zijn van de keuze om een gezin te vormen met een persoon met een andere nationaliteit die elders een legaal verblijf heeft (RVV, nr. 185.051 van 3 april 2017). Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Verder is het zo dat niet blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw M.(...). Er wordt voor het eerst gewag gemaakt van een relatie tussen beiden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 04.03.2021. Ook blijkt niet dat betrokkene een affectieve band heeft met de zoon van mevrouw of een vaderrol op zich neemt. Zoals aangegeven wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 05/06/2020 verbleven zij op dat moment nog maar net op het Belgische grondgebied zodat geen sprake kan zijn van duurzame banden met betrokkene. Ook wordt niet aangetoond dat er banden van afhankelijkheid zijn met zijn meerderjarige kinderen die een verwijdering in de weg staan.

Wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, kunnen we bovendien stellen dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een partner en kinderen zou hebben in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleven erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Het staat de partner van betrokkene bovendien vrij om hem achterna te reizen naar Servië om aldaar het familiale leven verder te zetten of samen een nieuw leven op te starten in Albanië. Mocht mevrouw Morava voorlopig niet naar Servië of Albanië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en samen met het kind met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Het feit dat zijn kinderen erkend zijn als vluchteling en hun vader niet kunnen opzoeken in het land van herkomst hoeft ook geen beëindiging van de familiale relaties te betekenen. Ook zij kunnen contact onderhouden via de telefoon, mail en andere communicatiemiddelen en eventueel via periodieke reizen naar een derde land waar alle partijen toegang toe hebben.

Betrokkene heeft een aanvraag 9ter ingediend op 04/03/2021. Op 23.08.2021 werd beslist dat betrokkene wordt uitgesloten van deze procedure. Op basis van de medische documenten die betrokkene in het kader van deze aanvraag voorlegde, werd een advies gevraagd aan een arts van de DVZ die op 14/10/2021 oordeelde dat er geen medische tegenindicatie is te reizen en de medische behandeling en medicatie beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkene kan dus terugkeren naar zijn land van herkomst.. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 19/10/2021 ook dat hij psychologische problemen heeft. Betrokkene legt echter geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkenen onmogelijk is om omwille van deze problematiek te reizen.

Tijdens het hoorrecht afgenomen op 19/10/2021 door een medewerker van de DVZ verklaarde betrokkene nog steeds bang te zijn voor een terugkeer naar Kosovo omdat de familie met wie hij problemen had 3 mensen heeft vermoord. Betrokkene legt echter geen documenten voor die deze beweringen kunnen staven. In haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde het CGVS op 07.07.2016 het volgende: "Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet". De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus met voormeld advies werd door de RVV in beroep bevestigd op 16/11/2016. Er zijn verder in het dossier van betrokkene geen elementen voorhanden die een terugkeer in de weg zouden staan.

Betrokkene is op dit ogenblik 57 jaar en verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat hij reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit het administratief dossier en de door hem overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Hij haalde aan dat hij analfabeet is (hij kan niet lezen, noch schrijven), maar dat hij de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. Betrokkene legde echter geen document voor waaruit blijkt dat hij één van de officiële landstalen machtig is, evenmin legde hij een attest van inburgering voor. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Servië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...) K., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Regio Tielt en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge (CIB),

de betrokkene, S.(...), H.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge (CIB).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

C.(...) K., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 19.10.2021".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering.

Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van betrokkene.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij neemt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 18/03/2014 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden. De feiten, die dateren van 24.01.2013, werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de bevolking n een gevaar voor de samenleving.” (Eigen markering)

De wetgever heeft de invulling van het begrip openbare orde niet gespecificeerd waardoor men moet kijken naar de gangbare rechtspraak en rechtsleer om het begrip in te vullen.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een maatregel die slechts in individuele gevallen kan worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Ook het Hof van Justitie sprak zich hierover reeds uit en besloot het volgende :

“Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie, met name, arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 28; 19 januari 1999, Caifa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 24, en 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, Jurispr. blz. I-4383, punt 41).

Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald (arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punt 27; Bouchereau, reeds aangehaald, punt 33; 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, Jurispr. blz. I-3449, punt 34, en Commissie/Nederland, reeds aangehaald, punt 42). Volgens vaste rechtspraak veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arresten Rutili, reeds aangehaald, punt 27; 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I-5257, punt 66, alsook Commissie/Duitsland, reeds aangehaald, punt 35).

Meer in het bijzonder heeft het Hof reeds geoordeeld dat een Turks staatsburger slechts via verwijdering de rechten kunnen worden ontnomen die rechtstreeks aan besluit nr. 1/80 ontleent, wanneer deze maatregel zijn rechtvaardiging vindt in de omstandigheid dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene wijst op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Die maatregel kan dus niet na een strafrechtelijke veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie.”

Het feit dat een persoon werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade. Bovendien is het ook belangrijk dat er wordt aangetoond dat er een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde!

Verzoeker werd inderdaad eenmaal veroordeeld door de Correctionele rechtbank en begrijpt de ernst van een strafrechtelijke inbreuk. Hij heeft zich dan ook voorgenomen om na deze misstap nooit meer in aanraking te komen met politie of justitie en heeft zich volledig herpakt na een zeer moeilijke periode. Verwerende partij heeft echter geen belang gehecht aan het criterium actueel gevaar. Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds zijn eerdere veroordeling niet meer in contact is gekomen met politie of justitie! Dit toont aan dat verzoeker thans geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde! Zoals door verwerende partij gesteld, dateren de feiten van 24.01.2013. Hij kwam sindsdien niet meer in aanmerking met het gerecht.

In arrest nummer 214.315 van 19 december 2018 verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ernstig misdrijf'. Het is niet onbelangrijk om bij de beoordeling van het gevaar om de openbare orde te schade, na te gaan of er in casu sprake is van een ernstig misdrijf.

Immers speelt de aard van het misdrijf een rol bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde. De memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet verwijst voor de betekenis van een ernstig misdrijf naar het UNHCR-handboek. Dat wijst erop dat het begrip 'misdrijf' in verschillende rechtsstelsels een andere betekenis heeft. Enkel doodslag of een ander feit waarop een zeer zware straf staat, komt in aanmerking volgens het UNHCR. Dus geen lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan.

Volgens EASO kunnen één of meerdere van deze criteria de beoordeling vorm geven:

- De aard van het feit, zoals de mate van geweld of het gebruik van een dodelijk wapen;
- De maximum of opgelegde straf;
- De werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom;
- De toegepaste procedureregels bij de vervolging, zoals de kwalificatie in het strafrecht.

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij, noch met de aard en ernst van het misdrijf. Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Ook diende verwerende partij, ondanks de veroordeling van verzoeker door de rechtbank, er rekening mee te houden dat de brandstichting (waarvoor verzoeker veroordeeld werd), wel degelijk moet gekaderd worden in een uit de hand gelopen familieruzie. Zijn dochter verklaart dit ook in een brief die bij huidig beroep wordt gevoegd.

Verzoeker wil helemaal geen afbreuk doen aan zijn opgelopen veroordeling en neemt de verantwoordelijkheid hiervoor, maar wil wel degelijk de omstandigheden toelichten en daarom is de brief van zijn dochter wel degelijk van belang.

Hij heeft, na deze veroordeling, steeds bij zijn kinderen verbleven. Hieruit kan afgeleid worden dat ook zijn kinderen geen schrik hebben van verzoeker, noch van zijn gedrag. Hij heeft bovendien geen enkele veroordeling opgelopen noch feiten gepleegd waarvoor hij opnieuw veroordeeld werd.

Hij is dan ook geen actueel gevaar voor de openbare orde, wat wel degelijk een voorwaarde is om personen te verwijderen van het grondgebied.

Bovendien verwijst men bij de beoordeling van de schending van artikel 3 van het EVRM, naar het onderzoek gevoerd door het CGVS. Dit dateert echter van 2016 en 2019 toen geoordeeld werd over zijn beschermingsstatuut. Het is aan verwerende partij om een eigen onderzoek hiernaar te doen, zonder te vertrouwen op een onderzoek van minstens een drietal jaar geleden. De situatie kan volledig gewijzigd zijn sinds het oordeel van het CGVS. Bovendien betreft dit ook een ander onderzoek gezien dit een totaal andere procedure betreft.

Tenslotte wordt gesteld dat er pas melding wordt gemaakt van de partner van verzoeker in het verzoek tot medische regularisatie (art. 9ter) op basis waarvan zij een tijdelijke verblijfstitel in ontvangst mocht nemen. Gelet op het illegale statuut van beide partijen, waren zij ook niet in de mogelijkheid om dit eerder aan de Belgische overheid mee te delen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er eveneens sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Zoals reeds gesteld, mag een bevel om het grondgebied te verlaten niet lukraak worden genomen. Het betreft een ingrijpende maatregel die slechts in individuele gevallen mag worden genomen. Verwerende partij houdt voor dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hiervan is echter enkel sprake wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hierbij dient te worden opgemerkt dat alle criteria cumulatief zijn.

Bovenstaande criteria vereisen een evenredigheidstoets en een belangenafweging die moet worden gemaakt door verwerende partij vooraleer zij een beslissing neemt. Het niet maken van een belangenafweging en het niet onderzoeken van het werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar dat een persoon betekent voor de openbare orde schendt ontegensprekelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwijderingsmaatregelen mogen niet uitsluitend worden gebaseerd op algemene overwegingen ter bescherming van de openbare orde. Men dient wel degelijk te onderzoeken of de persoon in kwestie nog steeds een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker werd eenmaal door de Correctionele rechtbank veroordeeld voor strafrechtelijke feiten. Verzoeker betwist dit niet en beseft wel degelijk wat de impact van een strafrechtelijke veroordeling betekent. Deze veroordeling heeft hem tevens doen inzien dat hij absoluut nooit meer in aanraking wenst te komen met politie of justitie. Verzoeker werd dan ook nooit meer veroordeeld na zijn voorgaande antecedent, noch kwam hij nog in aanmerking met Justitie. Hiermede heeft men absoluut geen enkele rekening gehouden.

Het onderzoek van het administratief dossier door verwerende partij is gebrekkig en getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid. Bovendien kan men uit de beslissing duidelijk afleiden dat er op geen enkel moment een belangenafweging werd gemaakt waarin het feit werd opgenomen dat verzoeker thans niet meer in aanraking komt met politie of justitie. Bijkomend is er ook geen melding gemaakt van het feit dat hij nadien geen feiten meer heeft gepleegd noch enige veroordeling heeft opgelopen. Ook toont verwerende partij niet aan dat de strafuitvoering van verzoeker problemen zou opleveren. Integendeel, betekent dit dat verzoeker wel degelijk nu het goede boven het kwade verkiest, dat hij zich volledig heeft herpakt en zijn leven volledig heringericht heeft. Men dient hiermee dan ook voldoende rekening te houden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Bovendien is men er van op de hoogte dat verzoeker 66% gehandicapt is. Hij heeft dit tevens verklaard op zijn verhoor bij het CGVS. Hiervan wordt ook melding gemaakt door verwerende partij. Ondanks dit statuut is men er niet van overtuigd dat hij een afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond met zijn meerderjarige kinderen. Hij heeft nochtans de financiële en mentale steun nodig van zijn kinderen. Hij heeft tot voor kort steeds bij hen verbleven.

Ook de veiligheidssituatie in Kosovo werd geenszins onderzocht (infra)!

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 19.01.2021 door de FITT-coach. De werkelijke inhoud van dit verhoor kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

b) Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Verzoeker heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Zijn familie verblijft in Europa. Zijn kinderen verblijven (bijna) allemaal in België en hebben hier een geldige verblijfstitel. Hij heeft ook steeds bij hen gewoond. Bovendien is verzoeker 66% invalide. Hierdoor heeft hij ook de steun en opvang van zijn familie absoluut nodig.

Men motiveert dat hij steeds beroep kan doen op moderne communicatiemiddelen om zijn contacten te onderhouden, doch verzoeker is ongeschoold en analfabeet. Dit werd ook reeds aangehaald. Hij is dus niet in de mogelijkheid om hiervan gebruik te maken gezien hij steeds zijn kinderen nodig heeft om hem hiermee te helpen. Indien hij wordt gerepatriëerd en zelfstandig gebruik moet maken van deze communicatiemiddelen, zal verzoeker verloren zijn. Hij zal worden weggehaald van de enige personen die verzoeker hierin kunnen bijstaan en hij zal elk contact met hen verliezen.

Bovendien verblijft ook zijn partner in België en werd haar een tijdelijke verblijfstitel afgeleverd. Ook zij kan niet terugkeren samen met de heer S.(...). Zij dient een operatie te ondergaan, evenals revalidatie. Hierdoor zal zij niet mobiel zijn en zich niet kunnen verplaatsen, laat staan afreizen naar een land waar de behandeling niet of niet naar behoren te verkrijgen is waardoor de behandeling in België mag worden afgewerkt en opgestart (wordt ook bevestigd door aangestelde arts van DVZ). Haar laten terugkeren zal dan ook een schending van haar fysieke integriteit inhouden.

Dezelfde motivering kan hier aangehaald worden i.v.m. de moderne communicatiemiddelen. Het is verzoeker die niet weet hoe dit werkt, waardoor hij hierop geen beroep zal kunnen doen om zijn contacten te onderhouden.

Daar waar de beslissing meent dat sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, dient te worden opgemerkt dat dit een schending betekent van dit artikel! Immers behelzen sociale relaties het privéleven van een persoon. Verzoeker verblijft ook al sinds 2008 in België (grotendeels legaal). Het is dan ook onredelijk om te stellen dat hij geen beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd na al die jaren.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Is er sprake van een eerste toelating van verblijf (zoals in onderhavig dossier) dan dient ook het tweede lid te worden getoetst bij het nemen van een intrekkingsbeslissing!

Staten beschikken bij de belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM vereist dat een inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Verwerende partij heeft in onderhavig dossier integraal nagelaten om de belangen van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang. Nochtans had men de nodige informatie om die belangenafweging en proportionaliteitstoets te maken. Immers dient verwerende partij rekening te houden met volgende elementen:

- Attest erkenning handicap
- Zijn familie die in België verblijft waaronder zijn kinderen en partner
- Spreken van verschillende talen waaronder 2 van de Belgische landstalen Nederlands en Duits

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven leidt in België.

Verzoeker heeft zijn leven hier uitgebouwd en heeft erg veel sociale bindingen en netwerken in België. Hij is thans de taal machtig en probeert zich volkomen te integreren in onze maatschappij. Hij verblijft in België omringd door zijn familie en zijn partner. Hij heeft getracht om lessen te volgen, doch door het feit dat hij analfabeet is, is dit voor verzoeker niet eenvoudig.

Met het opgebouwde privéleven van verzoeker werd in de beslissing niet het minste rekening gehouden. Men heeft enkel verwezen naar het gevaar dat verzoeker volgens hen vormt ten aanzien van de openbare orde. Het feit dat verzoeker reeds sinds 2008 in België verblijft toont wel degelijk aan dat verzoeker geïntegreerd is en hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving heeft. Ook heeft men de sociale en culturele banden met het land van herkomst niet onderzocht. Deze zijn er evenwel niet! Ook hiermee heeft men geen rekening gehouden.

Hij verblijft hier bij familie, terwijl hij over geen enkele familie en/ of opvang meer beschikt in zijn land van herkomst. Ook hij heeft een aanvraag tot medische regularisatie ingediend. Er is in zijn land van herkomst niemand meer die verzoeker kan opvangen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden geschorst.

c) Schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Er werd, volgens huidige beslissing, een negatieve beslissing betekend inzake zijn regularisatieaanvraag. Deze is niet in bezit van verzoeker. Hiertegen zal beroep worden aangetekend van zodra deze in het bezit van zijn raadsman is.

Hij wenst ook die procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden omdat verzoeker dan niet in België verblijft op het moment dat arrest geveld zal worden.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging. Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatriëerd werd.

Verzoeker zal niet aanwezig kunnen zijn op de zitting m.b.t. zijn beroep tegen de weigering tot medische regularisatie. Verwerende partij is in andere dossiers van mening dat hij zich zal kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Dat zijn aanwezigheid in België aldus noodzakelijk is. Indien hij België dient te verlaten zullen zijn rechten van verdediging (artikel 6 EVRM) ontegensprekelijk worden geschonden en zal dit hem bovendien ernstige schade kunnen opleveren. Immers is dit gevolg onomkeerbaar! Er zal geoordeeld worden dat hij geen belang meer heeft bij zijn procedure wegens zijn repatriëring.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische

samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij wenst zijn beroepsprocedure dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

d) Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Zowel verzoeker als zijn familie geeft aan dat zij vrezen voor het leven van verzoeker bij repatriëring. Dat blijkt ook uit de mails die naar de raadsman van verzoeker zijn verstuurd door zijn familie.

Bij beslissing besloot het CGVS om de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker in te trekken op basis van zijn veroordeling voor de Correctionele rechtbank. Verzoeker ging met deze beslissing langs bij het OCMW die hem steeds hebben begeleid en ondersteund. Zij hebben verzoeker, ook bij de vragenlijst, echter verkeerd geadviseerd.

Bij huidige beslissing verwijst verwerende partij naar de intrekkingsbeslissing van het CGVS daterend van 2016 waarin gesteld wordt dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Deze beslissing is intussen bijna vijf jaar oud! Er werd geen actueel onderzoek gevoerd naar de huidige situatie in Kosovo. Nu hij is opgesloten met het oogpunt om tot repatriëring over te gaan, moet er grondig onderzocht worden of een terugkeer geen ernstige schending inhoudt en een risico voor zijn leven gelet op de actuele situatie in het land van herkomst.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Een loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS die ondertussen vijf jaar oud is, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Kosovo en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel zelfs! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

e) Schending van artikel 1.11° Vreemdelingenwet – risico op onderduiken

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

Verzoeker verblijft sedert 2008 ononderbroken op het Belgische grondgebied en heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst. Hij zal tevens beroep aantekenen tegen de weigeringsbeslissing m.b.t. zijn medische regularisatie, die hem recentelijk werd bezorgd.

Verzoeker heeft er alle belang bij om deze procedure af te wachten en heeft geen enkel belang bij onderduiken. Er is absoluut geen enkele reden waarom verzoeker zou trachten onder te duiken. Bovendien heeft hij bij zijn familie in België alsook zijn partner, reden waarom hij niet wenst onder te duiken noch wenst te vertrekken.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond (supra)!

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een handgeschreven getuigenis van zijn dochter, afschriften van de beslissing in hoofde van mevrouw M. en mailverkeer van zijn kinderen na zijn arrestatie (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze specifieke wetsbepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”.

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 maart 2018 een beslissing trof tot beëindiging van verzoekers verblijf ingevolge de intrekking van de vluchtelingenstatus. De wettigheid van deze beide beslissingen staat onherroepelijk vast aangezien de beroepen ertegen werden afgewezen. Verzoeker kan dus onmogelijk op nuttige wijze betwisten dat hij het voorwerp is van een beslissing die tot gevolg had dat er een einde werd gemaakt aan zijn verblijf zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 13° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist evenmin de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel op het moment van zijn arrestatie”.*

De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht aan verzoeker een terugkeerbesluit af te leveren in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.3.7. In zijn middel bekritiseert verzoeker hoofdzakelijk de in wezen (overtollige) overwegingen die betrekking hebben op het risico voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan. Verzoeker brengt de rechtspraak van het Hof van Justitie in herinnering en betwist het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde dat van hem zou uitgaan.

3.3.8. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“(...)

Op 18/03/2014 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 3 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijk in brand steken van een onroerend goed, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meerdere personen bevonden. De feiten, die dateren van 24/01/2013, werden in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de bevolking en een gevaar voor de samenleving.

Ten gevolge van deze elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 03/03/2016 werd betrokkene door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde hem de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus. Tijdens zijn gehoor haalde hij aan dat hij gehandicapt is, een invaliditeitsuitkering ontvangt en medisch hulp nodig heeft. Hij haalde aan dat hij zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, dat hij nooit eerder in aanraking kwam met het gerecht in België en dat hij bij zijn terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanen vreest. Tevens betwiste hij dat hij de feiten gepleegd heeft waarvoor hij in België veroordeeld werd. Het CGVS oordeelde dat deze elementen een behoud van de status niet wettigen en dat hij een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Het CGVS concludeerde dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat hij zijn driften niet onder controle kon houden. Op 06/07/2016 heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het CGVS bracht in het kader van deze beslissing een advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat hij dus mag worden teruggeleid naar Kosovo en Servië. Tegen deze beslissing diende betrokkene op 05/08/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze instantie bevestigde op 16/11/2016 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen door het CGVS op 06/07/2016. Op 21/03/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit werd aan betrokkene aangetekend betekend op 26/03/2018. Betrokkene diende bij de RVV beroep in tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/11/2018. Op 28/07/2020 werd het hem betekende BGV gereactiveerd, deze beslissing werd hem aangetekend betekend.”

3.3.9. Verzoeker haalt in zijn middel rechtspraak aan van het Hof van Justitie over maatregelen tegen vreemdelingen met een verblijfsrecht op het grondgebied van de Unie omwille van ‘openbare orde’. In zijn middel verwijst verzoeker ook naar de interpretatie van de notie “*ernstig misdrijf*” in een arrest van de Raad van 19 december 2018 (RvV 19 december 2018, nr. 214 315). Verzoeker gaat er evenwel kennelijk aan voorbij dat deze notie uit artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet niet is opgenomen in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De criteria uit de rechtspraak en de richtlijnen van het UNHCR om van een “*ernstig misdrijf*” te kunnen gewagen kunnen daarom niet zonder meer worden gehanteerd om te oordelen of een vreemdeling “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden*”, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

3.3.10. De Raad herhaalt dat de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing een overtollig motief uitmaken. Zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, kan het geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van artikel 3.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Richtlijn 2008/115/EG). In dit verband heeft het Hof van Justitie gesteld dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in het kader van deze richtlijn de overheid de verplichting oplegt na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een illegaal verblijvende derdelander kan niet geacht worden een gevaar voor de openbare orde te vormen louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. en O., §§ 50-54).

3.3.11. Waar verzoeker beweert dat de beslissing beperkt is tot een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, kan hij niet worden bijgetreden. In de beslissing wordt ook gewezen op de ernst van de feiten, die “*getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en (...) een rechtstreekse bedreiging (vormen) voor de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de bevolking*

en een gevaar voor de samenleving". Verzoeker tracht tenslotte deze feiten te minimaliseren en stelt dat er geen actueel gevaar bestaat voor de openbare orde omdat hij sedertdien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd en niet meer in aanraking is gekomen met politie en justitie. Zelfs indien niet afdoende of onzorgvuldig gemotiveerd zou zijn omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde dat van verzoeker zou uitgaan, dringt zich de vaststelling op dat de overige motieven, die niet worden geviseerd, de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen schragen.

3.3.12. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 17 februari 2011, nr. 211.309).

Daargelaten de vraag of de bestreden verwijderingsmaatregel gebaseerd is op een gegeven dat verzoeker als een tekortkoming wordt aangerekend, kan hij niet worden gevolgd waar hij poneert dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 19 oktober 2021 met bijstand van een tolk Albanees werd gehoord en dat wel degelijk werd gepeild naar zijn standpunt bij een eventuele verwijdering. Er werd hem immers gevraagd waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en of hij aan een aandoening leed die voor deze terugkeer een hinderpaal zou vormen. Een miskenning van de hoorplicht blijkt niet.

3.3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Verzoeker verwijst in de eerste plaats naar zijn (meerderjarige) kinderen die in België zouden verblijven. Uit een synthesenota van 28 juli 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de meerderjarige kinderen niet langer tot de gezinskern van betrokkene behoren. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij omwille van zijn handicap de steun en opvang van zijn familie absoluut nodig heeft, maar hij legt hiervan geen enkel concreet bewijs voor. Uit de verklaringen en e-mails die als bijlagen bij het verzoekschrift werden toegevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 4), blijkt geen beschermenswaardig gezinsleven of een band van afhankelijkheid.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat zijn partner ook in België verblijft. Er is echter geen enkel bewijs van een concreet beleefd gezinsleven met deze 'partner' en haar dochter, behalve de gezamenlijke indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Los van de vraag of het *in casu* om een beschermenswaardig gezinsleven gaat, dringt zich de vaststelling op dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een voortgezet verblijf inhoudt. Het verblijfsrecht van verzoeker werd reeds Blijkens het administratief dossier werd het verblijf van verzoeker reeds op 21 maart 2018 beëindigd. Zoals verzoeker terecht aanstipt, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat hij kinderen – allen meerderjarig - heeft in België en Duitsland en dat hij samen is met mevrouw M.(...) I.(...) van Albanese nationaliteit en een gezin vormt met haar en haar kind M.(...) E.(...). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen wettelijke samenwoning, noch een huwelijk werd afgesloten tussen betrokkenen. Mevrouw M.(...) heeft een tijdelijke verblijfsvergunning bekomen omwille van haar medische toestand. Wat betreft de afhankelijkheid van mevrouw van betrokkene in verband met haar medische toestand werd op 14/10/2021 door een arts van DVZ geoordeeld dat er geen bewijs is dat de aanwezigheid van de partner noodzakelijk is voor de revalidatie na haar ingreep. Betrokkene kan gezien haar regularisatie voor de ingreep beroep doen op alle externe instanties en faciliteiten die in België beschikbaar zijn.

De enige beperking is dat betrokkene gedurende enkele weken een beperkte mobiliteit heeft en zich met krukken dient te verplaatsen. Dit is geen argument voor mantelzorg of continue aanwezigheid van derden. Uit de aanvraag 9ter en de bijgevoegde medische stukken, advies 12-8-2021, kon de arts besluiten dat mevrouw M. niet afhankelijk is van derden en geen mantelzorg nodig heeft gezien haar medische toestand. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan mevrouw M.(...) worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht mevrouw M. voorlopig niet naar Servië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Bovendien moet worden gesteld dat indien twee personen met een verschillende nationaliteit wensen samen te wonen steeds minstens één van deze personen het land waarvan hij de nationaliteit heeft zal dienen te verlaten en de mogelijke implicaties hiervan op professioneel en sociaal vlak het gevolg zijn van de keuze om een gezin te vormen met een persoon met een andere nationaliteit die elders een legaal verblijf heeft (RVV, nr. 185.051 van 3 april 2017). Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Verder is het zo dat niet blijkt dat betrokkene een duurzame relatie heeft met mevrouw M.(...). Er wordt voor het eerst gewag gemaakt van een relatie tussen beiden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 04.03.2021. Ook blijkt niet dat betrokkene een affectieve band heeft met de zoon van mevrouw of een vaderrol op zich neemt. Zoals aangegeven wordt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 05/06/2020 verbleven zij op dat moment nog maar net op het Belgische grondgebied zodat geen sprake kan zijn van duurzame banden met betrokkene. Ook wordt niet aangetoond dat er banden van afhankelijkheid zijn met zijn meerderjarige kinderen die een verwijdering in de weg staan.

Wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft, kunnen we bovendien stellen dat uit de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een partner en kinderen zou hebben in België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familielevens erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt bovendien expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

Het staat de partner van betrokkene bovendien vrij om hem achterna te reizen naar Servië om aldaar het familiale leven verder te zetten of samen een nieuw leven op te starten in Albanië.

Mocht mevrouw M.(...) voorlopig niet naar Servië of Albanië kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en samen met het kind met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. Het feit dat zijn kinderen erkend zijn als vluchteling en hun vader niet kunnen opzoeken in het land van herkomst hoeft ook geen beëindiging van de familiale relaties te betekenen. Ook zij kunnen contact onderhouden via de telefoon, mail en andere communicatiemiddelen en eventueel via periodieke reizen naar een derde land waar alle partijen toegang toe hebben.”

Verzoeker toont niet aan dat zijn zeer beperkte gezinsleven, dat bovendien uiterst precair geworden is door het verlies van zijn verblijfsrecht in maart 2018 voor de Belgische overheid de verplichting zou inhouden om zijn illegale verblijf verder te gedogen. De beweringen van verzoeker dat hij zich niet zou kunnen behelpen met moderne communicatiemiddelen wordt niet verder gestaafd, net zo min als de affirmatie dat er in zijn land van herkomst niemand meer is die verzoeker kan opvangen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden concluderen dat de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de vaststelling dat hij illegaal op het grondgebied vertoeft.

Wat zijn privé-leven betreft, verwijst verzoeker in zijn middel naar zijn verblijf in België sinds 2008, naar het feit dat hij zijn leven hier heeft uitgebouwd en hier vele sociale bindingen heeft. Daarnaast oppert verzoeker dat hij zich volledig heeft proberen te integreren, maar dat hij het omwille van zijn analfabetisme moeilijk heeft om lessen te volgen. Verzoeker is een andere mening toegedaan betreffende het gewicht dat moet worden toegekend aan dit summiere privé-leven, maar hij kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hiermee “niet in het minste rekening (werd) gehouden”. In de beslissing wordt immers het volgende overwogen: “Betrokkene is op dit ogenblik 57 jaar en verblijft sedert juni 2008 in België. Hieruit volgt dat hij reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft. Evenwel blijkt uit het administratief dossier en de door hem overgemaakte documenten geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Hij haalde aan dat hij analfabeet is (hij kan niet lezen, noch schrijven), maar dat hij de volgende talen kan spreken: Albanees, Kosovaars, Servisch, Bosnisch, Rom, Duits en Nederlands. Betrokkene legde echter geen document voor waaruit blijkt dat hij één van de officiële landstalen machtig is, evenmin legde hij een attest van inburgering voor. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.” Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat er geen sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale bindingen.

Een schending van het recht op privé- en gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.14. Naar aanleiding van de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, dringt zich de vaststelling op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de bestreden administratieve rechtshandeling. Artikel 6 van het EVRM schrijft voor dat eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vordering, recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij wet is ingesteld. Dit verdragsartikel heeft evenwel enkel betrekking op jurisdictionele procedures in burgerlijke zaken en in het kader van de strafvervolgning en niet op administratieve rechtshandelingen, zoals de thans bestreden beslissing (cf. RvS 10 juli 2002 nr. 109.080).

In zoverre verzoeker artikel 6 van het EVRM geschonden omdat hij dreigt zijn belang te verliezen in het kader van de procedure tegen de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat dat dit verdragsartikel geen toepassing vindt in geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied (EHRM 5 oktober 2000, *Maaoui t. Frankrijk* (GK), §§40 en 41).

3.3.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds een ruim aantal zaken beslecht waarin moest worden nagegaan of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling bij een terugleiding zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De principes worden uiteengezet in de arresten van de Grote Kamer in de zaken “*F. G. tegen Zweden*” en “*J. K. en anderen tegen Zweden*” (EHRM 23 maart 2016, *F. G. tegen Zweden* en EHRM 23 augustus 2016, *J. K. en anderen t. Zweden*; zie ECHR *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights, Immigration*, updated on August 31st 2020). Hierbij dient een rigoureuze en *ex nunc*-onderzoek van de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming te worden doorgevoerd, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de specifieke omstandigheden van de betrokkene (EHRM 23 maart 2016, *F. G. tegen Zweden*, §§ 113-115). Het blijft evenwel noodzakelijk maar voldoende dat substantiële gronden worden aangevoerd om te geloven dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 15 mei 2012, *Labsi t. Slovaĳe*, § 118). Hierbij spelen onafhankelijke, objectieve en betrouwbare landenrapporten een belangrijke rol. Met betrekking tot de verdeling van de bewijslast blijkt dat, indien de betrokkene bepaalde bewijzen aanbrengt, het aan het bestuur toekomt om elke twijfel weg te nemen (EHRM, EHRM 23 augustus 2016, *J. K. en anderen t. Zweden*, § 91).

Verzoeker beklagt zich in zijn middel over het feit dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugleiding naar Servië enkel verwezen wordt naar het advies van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 juli 2016 en dat er geen actueel onderzoek werd gevoerd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft een begin van bewijs aan te leveren, bijvoorbeeld onder de vorm van actuele landeninformatie, die toelaat te besluiten dat het uitgebreide advies van 2016 (zowel ten aanzien van Kosovo als ten aanzien van Servië) thans niet langer actueel zou zijn en dat hij thans een reëel risico zou lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM in geval van een terugleiding naar Servië.

Terloops wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 11 oktober 2021 het advies heeft ingewonnen van de arts-adviseur waarbij werd vastgesteld dat er geen medische tegenindicaties bestaan voor verblijf in een gesloten centrum, noch tegenindicaties tot reizen en dat de noodzakelijk geachte behandeling in verzoekers land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

3.3.16. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bevat de definitie van het ‘risico op onderduiken’: “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.*”. De Raad stelt vast dat dit geen rechtstreekse grondslag vormt voor de bestreden beslissing en dat de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

Het vastgestelde “*risico op onderduiken*” is gekoppeld is aan de beslissing om verzoeker op grond van artikel 74/14 geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker betoogt dat hij er geen belang bij heeft om onder te duiken, maar hij slaagt er niet in te ontkrachten dat hij valt onder het objectieve criterium uit artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet: “*de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)*”. Verzoeker heeft immers geen gevolg gegeven aan de verwijderingsmaatregel die hem op 26 maart 2018 werd betekend.

3.3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 6 en/of 8 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot een beslissing zou zijn gekomen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt evenmin schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Een terugkeer naar Kosovo heeft een enorme impact op zijn leven omwille van de volgende redenen:

- *Hij zal belanden in een situatie van extreme armoede aangezien hij er op niets of niemand kan terugvallen;*
- *Hij loopt een ernstig risico op mensonterende behandelingen, zeker in het licht van zijn medische problematiek en handicap;*
- *Hij loopt het risico te worden gedood;*
- *Hij dient zijn kinderen, partner en familie achter te laten bij repatriëring;*
- *Hij kan zijn procedure in graad van beroep voor uw Raad niet voltooien en zijn rechten van verdediging niet benutten;*

Dat het duidelijk is dat verzoeker een ernstig nadeel zal lijden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de aangevoerde schending van het recht op leven en het verbod op een onmenselijke en vernederende behandeling uit artikel 3 van het EVRM, aan zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en de aangevoerde schending van het recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM.

Uit de bespreking van het middel is gebleken dat geen van verzoekers grieven gegrond is, zodat de impact van een terugkeer bezwaarlijk als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden gekwalificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

F. TAMBORIJN